

NORMAL GERGELY

ma inkább ünnepeljünk

1.

ott pislákol a sötétben
utódokat tartunk, hogy elfújják
ha elbóbiskolnak, elbujdokolunk
hogyan maradjon a kép
egy közös fotónk a világnak
ahol új cipőben kirándulunk

fodrozódik a patakban a pernye
lobogó szalmaszín hajak
a rét lángol, valami mégis féken tart
hangosan pöndörödnek a levelek
értetlenül néznek ránk
térdtől amputált horgászok
leszakadt úszók rezonálnak
pulzálnak mint a sötét anyag
azt teszünk veletek, amit akarunk
őrjítő kíváncsiság, furdaló rémület
a borotvált majmok elhozzák az örök vákuumot

fák közé menekülünk
a törzsek minden oldala mohás
részcsekegyorsítóban száguldunk
a fenyőillatú toboztestben
vakon futnak a vadak körbe
ellenfényből zuhanó kövek
a sziklafal soha nem ér véget
a kör peremén imbolyogunk
míg el nem alszunk, alászállunk
az összes fiú és az összes lány

2.

nyereg nélkül lovagolunk
őslakos down-kórosok

az árokból figyelnek
az élő és igaz istent
fürdőzünk a tekintetekben

pikkelyes testek a pajta körül
a kovácsok megpihennek
szemeiket tojáshéjak védik
kötényük és kesztyűjük alatt
meztelen nyákos króm

aki felesküdt a vasra
annak kohó a temploma
szirének nem kábíthatják
a mi fényünk csak
szürke árnyék
nesztelen regiment

3.
szalmába dugott fejünk
valami túlvilágít szagol
szilánkot keverünk a langyos tejbe
nem merünk visszaaludni
nehogy folytatódjon az álom
lesz alkalmuk meghálálni
nővéreim, vérbajos ringyók vagyunk
a vásárban vastablettát kapunk
fattyainknak mindent megadunk
és még annál is többet
húskonzervbe fogakat és csórt

4.
eggyel kevesebb ember tudja a nevünket
ólomgolyók a bokákon
mély homokban szántunk
ragyogó arccal nyugtázzuk
a kaleidoszkóp képe
tökéletes virággá áll össze
a világ tökéletes káoszba fordul át
titokban megköszönnénk de
elengedjük, nem könyörülünk

stációkon megyünk
rövidítünk visszaesünk
majorok szénáját lúggal itatjuk át
katasztrófát kívánunk
egymás szívében férgeket találunk

a herceg birtokolni akarja az utat
összekötni a tereket
körletellenőrzést minden nap
kráter szegélyén lépdelünk
a háló árnyéka arcunkon fut
pontosan kiszámolt poligon maszkok
elnyerjük amit nem akarunk
örökíteni próbálunk
de csak egymás szívében sikerülhet
horgászok vartyognak, mint a sirályok
a legsötétebb éjszakán
összesúgnak hátunk mögött a kikezdhetetlenek
köpéseik sisteregnek a járdán
a herceg újra a kaptárba nyúl

6.
mi vagyunk a termelőszövetkezet
az a vasszagú
kuvaszok megkötve
láncaik csörögnek az utcákon
útlevelet vizsgál egy belső hang
óhajtó mondatok telnek tőlünk

ez bábország, pokoli birodalom
félelemből épült városok
vasfüggöny mindkét oldalán
ez létromlás, beszorult madarak
a látóhatáron vibrál a kép
és a szélben csak tátognak ránk
mi kezeltek megteesszük
ürülékünkkel kenjük a cella falát
így telnek napjaink
megannyi immunválasz

7.

kovácsoltvas felhők alatt
vágyálmok ébren jönnek
végítélet víziói, gyógyító szándékkal

üszkös gerendák jelzik a helyet
ahol a lányanya lúgot főz
rövidülnek az árnyékok a táltos fája körül

szocializációs elvárást köldöknél vágjuk le
arccal megyünk a tudattalanba
ahol a valóság álmatlan

fürkészve gyűlnek a szagra
zavarodottan köröznek
felfedi kilétét a torz, elszívja az erdő a kint

8.

ellipszis pályán kering
ha odaérünk ébressz fel
ha majd távolabb kerül
elhagyja őrhelyét
ami tudatba elültetett
felváltja a téveszmét
a hallgatag bizonyosság

addig gyönyörködünk bennük
milyen drámaian szép, ráfeledkezünk
a beszorult madarakra a látóhatáron
ahogy vibrál a kép és a szélben csak tátognak ránk